

Živopisec in Marija. *)

(Legenda.)

V Rôvih cérkev so zidáli,
Da Mariji bi jo dali,
Ki rodila nam Bogá
V ôdkup vsega je svetá.

Mnôgo lét je teklo délo,
Prédno strého je imélo.
Kádar bilo je pokrito,
Dvigalo se ponosito,
V Rôve šel je kamenár,
Skládat sprédaj nov oltár,
Dólbén s kósa cêlega
Mrámora prebélega.

Še je drúgi mož prišél,
Vélik je klobúk imél,
Mlád je bil, kodrávih lás.
Široplic, tenák čez pás.
Tudi ta je rábil tàm,
Písat hódil novi hrám,
Ter na odru prelepó
V stròp obrázil tó in tó;
Zjútraj se je zgódej trúdil
In do mráka tíh pomúdil.

Stál na odru je nekdáj,
Okončával svéti ráj:
Otea, Sína in Duhá
V glórji svítlega nebá.

Kádar to je dokončál,
Počíváje nij prestál; **)
Vzél iz hrámbe nov je kíst,
Gíbek ves, tenák in čist,
Ter nebéskej je kraljici
Z njím obsólnčil dévski líci,
Bogozárnost jima dál,
Da sijála bi do tál.
Z vrha tàm, kder njó klečéčo,
Róci skléneni držéčo,
Srédi bláženih družín
Vénčál Otec je in Sín.

Kádar tó je cvét imélo,
Kakor da bi vse živélo,

Zdaj svetnice in svetníke,
Sívobráde, mladolíke
Dodelával je okróg,
Glédal na cerkvéni lók.

Zdélal je i to povsód;
Kísta nij polóžil v kót,
Da praznóvat bi odšél,
Ker je pôsla še imél:
Zbóre angelecev perútnih,
Goloplécíh, dolgoskútnih ***)
Tód je čétil, tam vršíl,
Dókler nij dovôljen bíl.

Pót si vroč je zdaj otrl,
In po stròpu se ozrl.

Dokončál je! — Ves obráz
Svétil se mu je ta čas,
Ker gotóvo malo ne
V cérkvi se bleščálo je,
Kar je míslil naredíti,
In po stròpu razdelíti;
Le Marijin še rokáv
Nékaj hótél je popráv.
Kádar tudi to stvorí,
Tíh na léstvi posloní.

Zabrešči pod njím deská
In prelómi se prhká;
Z odra páde ropotáje,
Oder se za njó zamájje!
Lés je grmel, hram bobnèl,
Živopisec obledèl!
Léstva se je z njím zibála,
V cérkev izpod nóg zdréčála!
Jédva se je sam ujél,
Z désno kljúke oprijél,
Ki želézna in podvíta
V stròp cerkvéni je zabíta,
Da svetílnik pozlačèn
V kljun prijémlje zakrivljèn.

Tam je visel dôlu v gròb,
Mílo se ozrl na stròp,

*) Gospod, kateri je to pesen bil razglasil po zadnjem „Vrtci,“ poslal nam jo je zopet, vso prenarejeno. Velí nam: „građivo se mi je zdelo prelepo, da bi nedodelano hodilo v pesni po svétu.“ Mí jo čítateljem podajemo tudi kakeršna je zdaj, da bi se pokazalo, koliko razločka je mej pésnijo, po pravilih okončano, ter mej takšno, katera je v náglíci le na pol zvršena. Željí svojega prijatelja ustrezamo tem rajši, ker se nam ta pesen zdí pripravna v deklamácije učilniške mladine. Ured.

**) Prestati = néhati; aufgehóren. Kíst, m., der Pinsel. Živopisec, m., der Maler. Vénčati = krónati.

***) Skút, m. = obléka.

Kder devica je klečála,
 Vénčana se preklanjala.
 Preglobóko je vzdehníl,
 Glasovíto k njej zavpil:
 „Mati! vselej sem na svéti
 Žélel tebi v část živéti;
 Oh, iztégni zdaj rokó,
 Drži me po konci z njó!“
 Kaj zavpil je, kaj dejál,
 Razuméla nj drugál,
 Ki strahóma blizu vrát
 Glédala je v cérkvi zád;
 Razuméla déva míla,
 Róko mu je pomolíla,
 Ter mej nébom in zemljó
 Držala ga k víšku z njó,

Da pritekli so ljudjé,
 Spústili ga na deské.

Ne izgíne osem dníj,
 V cérkvi oder nov stóji,
 Živopísec na deskáh
 Zópet íma kíst v rokáh,
 Píše dévi z njím na část,
 Káko vísel je v propást,
 Z njé pomóčjó bil otét,
 Iznad brézna smrti vzét.
 To v zahvalo in spómín,
 K znanju pözniñ rodovín
 Dèl na zíd je v lévo strán,
 Kder je še denášnji dán.

— m —

Jesen.

V roče poletje je minulo, dan se je skrajšal in noč se je potegnila; — prišla je hladna jesen. — Tudi jesen prinese človeku obilo veselja. Po polji in po vrtovih sadje zori. Povsod so zakladi narave bogato odprti. — Mihec in Tonček sta bila pri očetu na njivi, krompir sta pobirala in k domu spravljala. „Le pridno pobirajta,“ reko óče, „ako danes končamo, hočem vama jutri veliko veselje narediti.“ — Urno sta se zdaj dečka obračala in predno je bilo solnce za goró, bilo je že vse pobrano in pospravljeno. „Veseli me,“ rečejo óče, da sta takó urna in pridna; tudi jaz bodem zdaj svojo obljubo spólnil. Jutri popóludne gremo v sadovnjak. Vse zrelo ovočje (sadje) bomo otresli. Povejta tudi svojim tovaríšem, da pridejo na vrt.“ — Vsi otroci so bili tega dela zeló veselí. Že davno poprej so za ta veseli dan očeta popraševali. Druzega dne je bil posebno lep jesenski dan. Zjutraj je bilo še malo mokro in mrzlo, a proti póludnevu je bilo zeló zeló prijetno. S košarami, jerbasi, vrečami, s preklami, ključi in gredmí jo veselo proti vrtu mahajo. Óče splezajo na drevo in otresajo vejo za vejo takó, da je vse po tléh gromelo. Večkrat tudi otrokom kaj na glavo ali hrbet bunkne, ali to nič ne dé. Sem ter tjà veselo skačejo, pobirajo in polnijo posode, da jih je le veselje gledati. — Ko je bilo vse otreseno in pobrano, razdelé óče pridnim pobiračem sto jabolk in petdeset hrušek. Vsak je dobil po 20 jabolk in deset hrušek. (Povejte koliko otrok je bilo na vrtu?) Ko so óče takó med otroci sedeli, so jim mnogo lepega povedali. „Bodi Bogú hvala!“ rekli so dobri óče, „obílo smo natresli, dobro so se nam jabolka obnesla! A vse to drevje bi nam vendar ne bilo zdaj nič ovočja doneslo, ako bi ne bilo že v vzpomládi cvetelo in cvetja ohránilo. Samo tisto drevo, ki vzpomládi lepo in veselo cvetè, samo tisto daje lepega ovočja tudi jeseni. Ravno taka je tudi v človeškem življenji. Vsak, kdor v vzpomládi svojega življenja, to je, v svojej mladosti ne cvetè, kdor se v mladosti nič dobrega in lepega ne naučí, tudi v jeseni, v svojej starosti nič prida ne donese. Zatorej ne pustite, ljubi moji, zlatega časa prijetnih mladih dní brez lepega cvetja, brez dobrega uka naprej hiteti. Bodite dobri